

uit wat Tsjerine zeide, nl. dat het onwaar was, dat de bolsjewiki op de a.s. konferentie te Genua, waar door de kapitalisten ook de Russische bolsjewiki uitgenodigd over de opbouw van Europa te praten, slechts kwamen om de revolutionaire propaganda te maken, maar dat zij (de bolsjewiki) er ernstig naar zouden streven om te Genua een overeenstemming met de andere mogendheden tot stand te helpen brengen. Denk eens aan, wat een verschil met hun optreden te te Brest-Litovsk indertijd! Maar hoe dit alles ook zij, de toestand is economisch nog uiterst moeilijk voor de kapitalisten.

Hoe b.v. een Frankrijk, dat zich door zijn dulle politiek steeds meer isoleert, uit de moeilijkheden (schulden) moet komen, is niet te zien. Zo is de toestand objectief nog revolutionair. Maar kleiner zijn de groepen in de verschillende landen, die op klasse-standpunt bleven staan. Door zijn geestelijke machtsmiddelen (kerk, pers, school) en zijn frasen (algemeen kiesrecht, medezeggenschap enz.) wist het kapitalisme altijd maar weer groote arbeidersmassa's aan zich te binden. Wel komen grote groepen arbeiders soms, plotseling in beweging (de Duitse spoorwegarbeiders b.v.), maar al te vaak zijn de doeleinden slechts loonsverhoging enz. En eerst dan kan de strijd tegen het kapitalisme succesvol gevoerd worden als grote massa's arbeiders, doelbewust en onwrikbaar strijden, voor niets minder dan de overname van de macht, voor de proletarische diktatuur. De wil daartoe te versterken, is onze taak.

Een spontane staking van Nageljongens.

Op werf „Conrad“, te Zaandam, hebben alle nageljongens (pl.m. 30) spontaan het werk neergelegd.

Als argument geven zij op, dat de Heeren Patroons, na, in de metaal-industrie de loonsverhoging van 15 pCt. te hebben doorgezet, thans willen probeeren het „loon“ opnieuw te vermindern.

Dit wordt op de werf „Conrad“ eerst bij de nageljongens getracht klaar te spelen. Deze werken op stuk en hebben een garantieloon van f 12.— per week. Ja, twaalf heele guldens bij 'n werkweek van 48 uur. Wat zij daarboven komen, wordt maandelijks uitbetaald.

Het gebeurt echter zeer dikwijls (dit ligt waarschijnlijk aan 't soort werk), dat de ééne maand b.v. f 20.— onder 't garantieloon“ gekomen wordt, en de volgende maand dan f 30.— er boven.

In dit geval ontvangen zij dus de ééne maand hun garantieloon en de volgende hun garantieloon plus f 30.—

De Patroons nu hebben de nageljongens aangezegd, dat dit niet meer gebeurt, maar dat zij in een geval, als bovengenoemd, slechts f 10.— boven hun garantieloon krijgen uitbetaald, daar het

tekort van f 20.— door de volgende maand gedekt moet worden.

Dit betekent voor de jongens weder een nieuwe achteruitgang, (na de 15%) thans van 12%.

Ondanks, dat dit geval niet op zichzelf staat, maar de arbeiders overal op deze wijze bestolen worden, omdat het kapitaal zich anders niet meer uit haar economische crisis redden kan, blijven groote massa's arbeiders geloof hechten aan de praatjes van de vakverenigingsbonzen, die hen vertellen van de prachtige resultaten, door de vakvereniging voor hen behaald.

De jongens van „Conrad“, die niet in de vakvereniging georganiseerd zijn, hebben hun zaak zelf aangepakt.

Welke rol spelen daarbij nu, de volwassenen (plm 180) bijna allen lid van een of andere vakorganisatie? Twee, van hen sloten zich bij de staking aan. De rest onderkruipt! Zij onderkruipen, want zij nemen het werk der nageljongens over. En daarbij spreken zij, de leden der vakver. over dit stuk strijd, op een wijze, een arbeider onwaardig. Zij beweren, om zelf vrij uit te gaan, dat: „de jongens wilden schaatzen rijden.“

De stakers hebben nu te toonen, dat zij ook werkelijk deze zaak ernstig willen aanpakken.

En daarvoor is maar één weg. Tot de andere nageljongens, die zij bereiken kunnen, gaan.

Wij zeggen: als ge vastberaden zijt, en vertrouwen in u zelf hebt, berust er dan niet alleen bij, dat gij 't werk hebt neergegoid. Maar brengt leven in de brouwerij in dit geval, in de Metaal-wereld.

Maakt van u zaak er een van uw klasse. Maakt van uw strijd een klassen-strijd.

De grondslag is er. Gij zelf hebt buiten leiders van vakver. of anderszins om, gehandeld.

Handelt nu ook goed en flink. Tracht nu ook, buiten de officiële leiders om, uw makkers voor uw zaak, die ook de hunne is, te interesseeren.

Ge moet en kunt echter meer doen. Ge moet de lessen uit deze, uw staking trekken.

In de eerste plaats, leert uit het feit dat gij moet staken tegen loonsvermindering, leert daaruit dat de arbeiders-klasse, achteruit, in plaats van vooruit gaat.

Uit het feit dat de volwassenen, uw werk overnemen, leert daaruit dat de vakverenigingen, de arbeiders solidariteit- en strijdloos maakt.

Leert uit beiden, dat de arbeiders-klasse een andere, een nieuwe strijd moet gaan voeren, wil zij niet ten gronde gaan.

Niet meer om verbeteringen, maar een strijd om de macht, die nieuwe organisaties eischt, nieuwe organisaties, die het solidariteitsgevoel en het zelfbewustzijn aankweeken en de strijdlust bevorderen.

(Leest daarover de brochures, uitgegeven door de K. A. P.).

In één woord: wordt *klasse-bewuste* proletariërs.

Kommunistische Arbeiders Jeugd, Duitschland.

De K.A.J.D. die bij de Maart-opstanden van verleden jaar, in de voorste geleerden stond, zoodat de bourgeoisie in ons land schreef over: „de relletjes van opgeschoten kwajongens“, hield onlangs te Berlijn haar 2e Congres.

Op de belangrijkste besprekingen en besluiten komen we de volgende keer terug.

Het schijnt dat buiten de K. A. J. D. (gegevens over aantal leden en afd. zijn we te wachten) er alleen in Holland een K. A. J. groepje is. Althans, alleen van de A'damsche K. A. J. groep, ontving het Congres een begroetingsschrijven, wat geplaatst is in het landelijk orgaan de „Roth Jugend“. (Er verschijnt ook nog 'n blad van de K. A. J. D. voor het industriegebied Rijnland-Westfalen: „Der Junge Sturmer“).

Mededeelingen.

Van de Administratie.

Geef U op als abonné bij de Adm. van „De Baanbreker“, Vrolikstraat 271³, Amsterdam.

Stuurt tevens postwissel, waardoor inkomingskosten voorkomen worden.

Bestelt colportage-nummers bij de Administratie.

Van de K. A. J. groep.

Alles wat voor de groep bestemd is, zende men: Secr. K. A. J. groep, Vrolikstraat 229², Amsterdam.

Voorloopig zal dit blad ééns per 2 maanden verschijnen, daar de groep haar orgaan, ook finantieel, zoo veel mogelijk, zelf wil dragen.

Verschenen:

De Organisatie voor den Klassenstrijd van het Proletariaat

door H. GORTER.

Uitgave van de K. A. P.

Prijs 12½ cent. — Per Post 15 cent.

Bestellen bij:

P. Coerman, Jozef Israëllaan 16, Bussum.

Wij kunnen er voor de Jongeren, die kennis van de K.A. ideeën willen nemen, niet genoeg op aandringen, deze uiterst belangrijke brochure te lezen.

1e JAARGANG

MEI-JUNI - NUMMER 1922

No. 2

DE BAANBREKER

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Jeugdgroep (K.A.J.) A'dam

Redactie- en Administratie-adres: VROLIKSTRAAT 271³ - AMSTERDAM

Dit blad kan voorloopig slechts ééns per 2 maanden verschijnen, daar het finantieel alleen door de jonge proletariërs van de K.A.J.-groep gedragen wordt.

Abonnement bij vooruitbetaling f 0.70 per jaar franco. Propaganda-nummers 6 cent.

Aan de Jonge Arbeiders(sters) in Nederland.

Jeugdmakkers,

Een moeilijke tijd wacht ons.

Door het teruggaan van de revolutie in Rusland tot het kapitalisme, door het neerslaan der Duitse Revolutie, hebben de arbeiders het geloof in den strijd voor de verovering der macht, en de vestiging der proletarische diktatuur, verloren.

De leiders van de 3e Internationale vormen als zaakwaarnemers van kapitalistisch Rusland, een eenheidsfront met de moordenaars van onze beste en dapperste kameraden.

De bourgeoisie heeft daardoor weder de hoop opgevat, zich van de door haar zelf aan haar verouderd productie-systeem toegebrachte slagen, te herstellen. Zij kan zich alleen nog handhaven door een nog grootere uitbuiting, een nog grootere verelending van het proletariaat. Om dit te bewerkstelligen belegt het Internationale Kapitaal de conferentie in Genua.

Ook de Internationale der jonge arbeiders, de Komm. Jeugd Int., heeft de revolutie den rug toegekeerd en zich aan 't kapitalisme onderworpen.

Slechts kleine, zeer kleine groepen van jonge en oudere arbeiders staan alléén tegenover de geheele bourgeoisie en haar hulp de geheele arbeidersbeweging.

Om sterker te staan hebben zij tegenover dit eenheidsdoodfront, een strijdfront gevormd:

De Kommunistische Arbeiders Internationale.

Jonge kameraden!

Het is onze taak, met onze frissche kracht, onze groote geestdrift en idealisme onze plaats in de 1e geleerden in te nemen.

Maak U eindelijk los van de oude leidersorganisaties, wordt zelfbewust, denkt zelf, handelt zelf.

Stuurt het werk der Komm. Arb. Partij. Richt waar dit mogelijk is K. A. J. groepen op.

Sluit U aan een als Nederlandsche Kommunistische Arbeiders Jeugd Organisatie.

Heipt daardoor mede te maken de Kommunistische Arbeiders Internationale als de stuwkracht der Wereldrevolutie.

Het Congres van de K.A.J.D.

Deze maand vond te Berlijn, een congres plaats voor districts-afgevaardigden van de Kommunistische Arbeiders Jeugd van Duitschland.

Het is onze taak steeds kritisch, het werk, ook van onze makkers, te bekijken en eerlijk te zeggen, wat is.

Indien we dit doen, dan valt ons op, dat de leden der K. A. J. D. (zooals ze in Duitschland genoemd wordt), veel minder zelfstandig in hun meeningen zijn, dan wij hier in Holland wel meenden.

Veel te veel wordt op theoretisch gebied de hulp van de volwassenen uit de K.A.P. gebruikt, veel te weinig komen de jongeren zelf naar voren.

Dit komt echter voort uit de ver-

houding met de Partij, die een geheel andere is, dan wij hem totnogtoe kenden.

Zijn in vele landen de komm. partijen uit de jeugdbeweging voortgekomen, de K. A. J. D. is geboren nadat de K. A. P. de noodzakelijkheid begreep, de jongeren voor zich te moeten winnen.

De jongere partijgenooten togen toen aan het werk. En zoo ontstond een jeugdbeweging volkomen ingesteld op het bestaan en de taktiek van de K. A. P. (In tegenstelling met de A'damsche K. A. J. groep, die als zelfstandige groep met de K. A. beginselen als grondslag, reeds bestond voor het ontstaan der K. A. P. N.)

Geen zelfstandige dus. Het kan daardoor niet anders, dan dat de theoretici van de K. A. P. D. een naar ons inziens te

groot invloed op de K. A. J. D. hebben.

Heeft echter nu, dit congres geen politieke betekenis gehad? Heeft zij geen positieve arbeid in onzen zin verricht?

Om deze vraag te beantwoorden is het noodig te weten wat wij onder positieve arbeid verstaan.

Zetten wij dit dus eerst uiteen.

Ons inziens kan op dit moment, nu de massa van het jeugdproletariaat, nog altijd slechts het woord „Kommunisme“ en „Revolutie“ kent onder dezen arbeid, niets anders verstaan worden, dan te pogen deze woorden inhoud te geven, ze tot een levend begrip te maken.

Op dit moment kan de taak van de Kommunistische Arbeiders Jeugd (evenals die van de partij) geen andere zijn dan een propagandistische.

Direct revolutionair optreden, zooals openbare gebouwen bezetten, opstanden organiseren, moet met de weinig revolutionaire geest der arbeiders, noodeloos bloedvergieten, noodeloos onschadelijk maken van kommunistische arbeiders, te weeg brengen. *)

De arbeidersjeugd aanvoeren in den strijd om kleine verbeteringen, zooals de jeugdorganisaties van de 3e Internationale dit willen, maakt de jongeren nog meer benepen, nog minder zelfbewust, nog meer afkeerig van het kommunisme, dan ze thans reeds zijn.

Propaganda voor Komm. Arb. taktiek betekent in tegenstelling daarmee, de proletarische jeugd van hun kluiters, het geloof in z.g. verbeteringen, dat is het geloof in de vakverenigingen en de leiders in 't parlement, te bevrijden.

Dit is positieve arbeid in onzen zin! En dezen arbeid heeft het congres van de K. A. J. D., uitstekend verricht.

Beginnen wij met het agendapunt: „de toestand in de Komm. Arb. beweging van Duitschland“.

Wij kunnen met onze beperkte ruimte natuurlijk slechts een korte en daardoor niet woordelijke samenvatting van deze, zeer levendige discussie geven.

Hier volgt ze:

„De Duitse Revolutie, maatstaf van

*) Men moet deze taak natuurlijk weer niet te eng opvatten, en meenen dat nu buiten de propaganda niets gedaan mag worden. Begint het proletariaat zelf met daden, dan zijn wij natuurlijk in de voorste rijen. Al het werk moet echter op propaganda beruilen.

het inzicht en de revolutionaire wil der arbeiders, liep sinds eenigen tijd terug.

Daaruit volgde dat de K.A.P.D. en de K.A.J.D. en de Union (Algemeens Arbeidersbond) de kinderen van de revolutie, aan leden en invloed verliezen moesten.

Velen van hen, die in de Revolutie, pas kommunisten geworden zijn, en daardoor geen volhardingsvermogen hadden kunnen ontwikkelen, om ook in andere periode's waarin van gewapend optreden geen sprake is, de K.A. taktiek te blijven propageren, verlieten de partij. Anderen bleven.

De laatsten wilden echter, trots de niet-revolutionaire periode, de partij en de Union met alle middelen „groot” houden. En daarvoor was maar één weg, n.l. aanpassing bij de behoefte van het proletariaat aan directe „verbeteringen”, meer loon, korter werktijd, enz.

En zij wilden dat de Union en de Partij dezen weg zouden gaan.

De kern der partijen der Union, stelde daar tegenover vast voor de Union, dat zij de taak heeft, op te treden om de arbeiders in de bedrijven te vereenigen voor de omverwerping der bourgeoisie, en niet voor hervormingsarbeid die de arbeiders daarvan afhoudt, voor de partij dat zij indien zij dezen weg zou gaan, zij ook de consequentie zou moeten trekken en zitting moest nemen in de parlementen, om daar deze „belangen” der arbeiders te verdedigen.

Dit beteekende de Union en de Partij tot instrumenten van de 3e Intern. te maken.

Het district Berlijn die de te opvatting vertegenwoordigde, wilde dit niet toegeven, en dit heeft ten slotte geleid tot allerlei conflicten waardoor district Berlijn buiten de Partij kwam te staan. (Intussen is een nieuwe afdeling van de K.A.P.D. te Berlijn opgericht met ruim 100 leden).

Ook het district Berlijn van de K.A.Jod. stond op 't opportunistisch standpunt en gedroeg zich buitengewoon desorganiseerd (royeerde het H.B., nam de krant in beslag, stempels, brieven, enz.)

Deze conferentie werd door haar gesaboteerd door bij de andere districten er op aan te dringen de conferentie niet te bezoeken.

Achter dit optreden schuilt ons inziens provocatie van de 3e Intern.

Wij kunnen niet aannemen dat zonder dit, zulk optreden mogelijk was.

Trots de sabotage, zond Berlijn twee afgevaardigden die naar ons inziens niet toegelaten hadden mogen worden, ook al gebeurde dat in naam der proletarische democratie. Er bleek trouwens al dadelijk waarvoor zij gekomen waren.

Eerst verklaarden zij de besluiten van deze conferentie niet te zullen erkennen, en deze slechts „informatisch” te beschouwen, even later echter verlangden zij stemrecht.

Eigenaardig deed ook aan, dat terwijl aan de discussie door bijna alle aanwezigen werd deelgenomen, de Berlijners

bij dit punt geen mond opendeden.

Onzerzijds werd ook het woord gevoerd, waarop wij een volgenden keer bij een grondige bespreking over de taktiek der K.A.Jod., terug komen.

Volstaan wij dit keer met mede te delen dat de Berlijnsche Organisatie wegens haar desorganiseerend optreden uit de K.A.Jod. is geroyeerd, en dat van de hier volgende resolutie, als 2e conclusie der discussie is besloten ze eerst nog grondig in de afdelingen te behandelen, en een referendum er over uit te schrijven.

„De conferentie der K.A.J.D. houdt volkomen vast aan alle vroegere grondslagen der K.A.P. Zij veroordeelt ten scherpste elk streven om door opportunistische methoden de K.A.P.-beginselen de reformistische praktijk aan te passen, en voltrekt de politiek-organisatorische breuk met ieder, die zulks nastreeft.

Zelfstandigheid.

Als de jonge arbeiders en arbeidsters kritisch leeren denken, d.w.z. indien zij niet alleen de taktiek van de organisaties der bekende „leiders,” maar daarnaast ook iedere bewering, iedere daad van hun makkers en van henzelf, aan de scherpste kritiek onderwerpen, dan alleen kan er sprake zijn van zelfstandige jongeren.

Al is dit een waarheid die men ook vroeger altijd in de jeugdorganisatie (en ook in de organisatie der volwassenen) diende voorop te stellen, moet dit thans, nu ons duidelijk blijkt, dat de hoofdvoorwaarde voor de vorming der nieuwe Kommunistische maatschappij de zelfstandigheid, het zelfbewustzijn van elk arbeider afzonderlijk is, moet deze waarheid met meer nadruk dan ooit den jongeren gezegd worden.

De zelfstandigheid der jeugd is nog altijd een woord gebleven. Wij hebben er voor te zorgen, dat het nu ook in een daad wordt omgezet.

Beginnen wij bij ons zelve! Toonen wij, dat wij ons los kunnen maken van de grootste fouten der arbeiders (de sterkste, waarschijnlijk eenigste steun die het Kapitalisme nog heeft) n.l. de zoogenaamde leiders en intellectueelen voor ons te laten denken en handelen!

Dan, maar alleen ook dan pas, zullen wij eindelijk de grondslagen gelegd hebben, voor een werkelijke zelfstandige jeugdorganisatie.

Het „Eenheidsfront.”

Nergens blijkt zoo duidelijk hoezeer het noodig is om achter schijnbaar-eenvoudige leuzen de politieke werkelijkheid te zoeken, die eraan ten grondslag ligt, dan wanneer wij ons bezighouden met het parool van het „proletarische eenheidsfront”, dat door de Derde Internationale thans met zooveel ijver wordt uitgegeven. Is het niet vanzelfsprekend,

dat het proletariaat, ten einde de neerdrukkende tendenzen van het kapitalisme te overwinnen, één moet zijn in gedachte en daad, en dat hiertoe allereerst noodig is dat de verdeeldheid die als een erfenis van het verleden de arbeiders in geestelijk en organisatorisch opzicht machteloos houdt, wordt opgeheven door de klasse-eenheid op revolutionairen grondslag? Deze waarheid is zoo natuurlijk en voor-de-hand-iggend dat het overbodig is haar als een bijzondere leus in de wereld te slingeren. De moeilijkheid is juist hoe, d.w.z. op welken grondslag de noodzakelijke klasse-eenheid van het proletariaat moet worden tot stand gebracht; en het juiste inzicht in de oplossing van deze moeilijkheid valt aanvankelijk slechts aan zeer kleine groepen van het proletariaat ten deel.

Men weet, hoe wij over deze kwestie denken. Wij zien in de overgeleverde organisatievormen van het proletariaat instellingen waarin de bereikte macht van het proletariaat zowel belichaamd als gevangen is; belichaamd in zooverre deze organisaties door het proletariaat in moelzamen strijd tegen het kapitalisme zijn opgebouwd; gevangen in zooverre deze organisaties zonder uitzondering het algemeen karakter van het kapitalisme zelf vertoonen, n.l. de beheersching van de massa der leden door de uit hen gekozen leiding. Deze onzelfstandigheid van de massa is een gevolg van het feit dat in de periode van evolutie vóór den wereldoorlog de voornaamste taak in den klassenstrijd ten deel viel aan de vertegenwoordigers der arbeiders in parlementen en vakverenigingsbesturen, waartegenover de leden zelf tot een passieve, geestelijk en materieel afhankelijke massa terugzonken.

Ligt hierin de hoofdoorzaak van de ineensstorting der sociaal-democratische arbeidersbeweging in Augustus 1914—en dus niet in de zwarte ziel van den heer Scheidemann of den heer Troelstra—dan is het duidelijk dat de arbeidersklasse het kapitalisme slechts kan overwinnen door zich van deze oude vormen te ontdoen en zich op een geheel nieuwen grondslag te organiseren.

Terwijl de arbeiders in de oude organisaties (parlementaire partij en vakbeweging) door hun leiders op de politieke en economische markt verhandeld werden, wordt het in deze revolutionaire periode hun taak zelf volkomen bewust en actief hun klasse-belang ter hand te nemen. Deze nieuwe noodzakelijkheid sluit de afwijzing van het parlementarisme in zich, en eischt een organisatievorm, die de arbeiders daar waar zij als uitgebuide klasse-genooten samen zijn, d. i. in de bedrijven, omsluit en van anderen op de klasse-eenheid verwerkelijkt. Deze eenheid ondervangt de bestaande verdeeldheid in verschillende leiders-organisaties juist omdat zij op een nieuwe, zuiver-proletarischen grondslag wordt opgericht.

Opmerkelijk is bij de nieuwe leuzen

die door de kommunistische internationale worden uitgegeven de vaagheid en onoprechtheid, die hen tot politieke frazen stempelen in den slechtsten zin van het woord. Het goede oude woord „eenheid” wordt vervangen door het dubbelslachtige nieuwe „eenheidsfront”; het goede oude woord „diktatuur van het proletariaat” wordt vervangen door het dubbelslachtige nieuwe „arbeidersregering”. Terwijl schijnbaar gestreden wordt voor het oude doel, verbergt zich in werkelijkheid achter deze nieuwe, doch op de oude gelijkende, terminologie, een geheel verschillende politieke inhoud. In de leuze van het „eenheidsfront” ligt opgesloten, zooals ook de dezer dagen gehouden Berlijnsche conferentie van de 3e Internationale bewijst, dat met de 2e en 2½e Internationale een gemeenschappelijk hervormingsprogramma voor de komende jaren moet worden opgesteld en dat daarvoor de principieele verschillen als niet ter zake dienende moeten worden terzijde geschoven. In de leuze van de „arbeidersregering” ligt opgesloten dat de aktie van het proletariaat erop gericht moet zijn de staatsmacht te brengen aan de „arbeidersorganisaties, d.w.z. aan de instanties van de parlementaire arbeiderspartijen en van de vakbeweging.

De Komm. Internationale geeft haar revolutionairen grondslag prijs door gezamenlijk met de oude sociaal-demokratie de opbouw van het internationale kapitalisme te bevorderen en binnen dit kapitalisme voor een aantal hervormingseisen te werken. Zij geeft haar revolutionair einddoel prijs door in de plaats van de arbeidersraden-diktatuur de regering van vakverenigings- en partijbureaucratie te stellen. Daar echter haar revolutionair karakter, dat haar vroeger in scherpe tegenstellingen tot de sociaal-demokratie plaatste, de eenige reden was om naast en tegenover de sociaal-demokratie (2e en 2½e Internationale) een nieuwe, kommunistische, Internationale op te richten, is met het verdwijnen van haar revolutionair karakter ook het bestaansrecht van de Komm. Internationale verdwenen. Zij ontleende haar betekenis voor de revolutie aan het feit dat zij in het geschreven en gesproken woord herhaaldelijk het beginsel van de proletarische (raden-)diktatuur heeft gesteld tegenover het beginsel van de burgerlijke (parlementaire-) democratie en daardoor het klasse-bewustzijn van het proletariaat heeft verhelderd. Deze revolutionaire betekenis houdt op, zodra, hetgeen thans geschiedt, dit nieuwe beginsel praktisch wordt prijsgegeven en ook theoretisch wordt verdoezeld en verzaakt. Voor de proletarische revolutie is de Derde Internationale dood.

Wat moet deze „Komm. Internationale” antwoorden, wanneer de arbeiders haar vragen: jullie trekt één lijn in de praktische hervormingspolitiek met de sociaal-demokratie; jullie streeft naar een regering van vakverenigings- en partijbureaucratie, hetgeen uiteraard ook de sociaal democratie wil; welnu, wat is

dan eigenlijk nog jullie bestaansreden als aparte organisatie? Zij zal op deze logische en eenvoudige vraag niet anders kunnen antwoorden dan door het onzinig-banale kletspraatje, dat zij weliswaar hetzelfde wil als de sociaal-demokratie, maar dat zij — om een of andere geheimzinnige reden — zooveel beter te vertrouwen is dan de sociaal-demokratie en dat daarom de arbeiders op hen, de brave, rechtschapen kommunistische leiders en niet op de booze bedrieglijke sociaal-demokratische leiders moeten stemmen. Wijnkoop wil hetzelfde als Troelstra, maar zijn baard en zijn stem maken een zooveel beteren indruk, en daarom: stemt op Wijnkoop! — Ziedaar het laatste woord van de Komm. Internationale, eens de wegbereidster van de proletarische revolutie! Het is een fiasco zooals men zich niet grondiger en vollediger denken kan.

Wij resumeeren. Met het opgeven van haar revolutionair beginsel heeft de Kommunistische Internationale haar bestaansrecht verloren. Zij daalt ten grave als principieele tegenstandster van de sociaal-demokratie; zij herrijst echter als haar konkurrente-om-de-regeringsmacht. Terwijl in de beginselkwestie de verzoening met de sociaal-demokratie tot stand komt (het „eenheidsfront”), ontbrandt de strijd nu des te feller als een volkomen beginselloozen strijd van de kommunistische en de sociaal-demokratische leidersklieken om de regeringsmacht. Deze verachtelijke leiders-politiek wordt gevoerd met gebruikmaking van de schoonste leuzen en met een beroep op de heiligste idealen van de arbeidersklasse. Het ontbreken van het proletarisch zelfbewustzijn is de voorwaarde van haar roemloos leven, zooals de ontwikkeling van het proletarisch zelfbewustzijn de oorzaak van haar roemlooze dood zal zijn. Het is onze taak door onze propaganda dit proces van proletarisch-revolutionaire bewustwording te bevorderen.

De conferentie te Genua.

Sinds eenigen tijd zijn de staten van Europa bijeen, om te beraadslagen over den toestand op het gebied van handel en industrie. Aan den lijve worden de arbeiders thans gewaar hoe die toestand is. Beperking der productie, verlaging van loon is aan de orde van den dag.

De werkloosheid heeft in alle landen een omvang aangenomen als nooit te voren. Drie jaar na den wapenstilstand is er geen uitzicht dat binnen afzienbaren tijd, een eind komt aan dezen toestand van ontreding.

De heerschende klassen zien aankomen, wat op den duur de gevolgen moeten zijn, van een inzinking van heel Europa.

Vandaar de opeenvolgende conferenties die zich met één of meerdere vraagstukken, die samenhangen met den ontredenden toestand reeds hebben beziggehouden.

In Genua zijn Rusland en Duitschland ook aanwezig. Oost en Midden-Europa (300.000.000 menschen zijn als verbruikers, door verarming voor het grootste gedeelte, uitgeschakeld) kunnen geen producten kopen.

* * *

Het vraagstuk van het herstel heeft twee kanten. Uit den aard der zaak is elke poging om door gemeenschappelijke regeling der staten, de storing der productie te verminderen, een bij uitstek politieke kwestie.

Wat moet nu onze houding zijn in deze aangelegenheid? Moeten wij medewerken aan een herstel of aan den opbouw?

Op die vraag moeten wij met geen antwoorden. De conferentie van Genua wil het economisch, zwakke kapitalisme versterken. Deze versterking van het kapitalisme kan alleen plaats vinden op kosten en ten koste van de arbeiders. Verzwakking der arbeiders, machteloosheid, achteruitgang van den smeulenden geest van verzet, machts vergroting van het kapitaal, zijn onafschiedelijke gevolgen van de poging om het kapitalisme te herstellen.

Het Internationaal verbond van vakverenigingen werkt geheel in den geest van den opbouw.

Ook Rusland helpt aan het kapitalisme. De pers der Sovjets „de Iwsta” schrijft o.m. naar aanleiding van het tusschen Rusland en Duitschland gesloten verdrag:

„De Entente zal gedwongen worden, dit verdrag te erkennen, in dien geest te handelen en een overeenkomst met Rusland aan te gaan en den economischen wederopbouw van Europa na te streven, een andere uitweg is er niet.”

Geheel in dien geest redeneeren de kapitalisten, zelfs in Holland, in kringen waar men probeert vooruit te zien. In Rusland zeggen de laatsten, ligt de sleutel tot het herstel van Midden en Oost-Europa, en daarmee ook aan de overige wereld.

Afgescheiden van de vraag of deze voorzegging zal uitkomen, moet het voor de arbeiders vast staan, dat zij niet mogen medewerken aan herstel of opbouw. Een gemeenschap van belangen tusschen arbeid en kapitaal is er niet.

In Genua gaat het erom de arbeiders meer, dieper tot slavernij te brengen. In deze havenstad van Italië wordt het eenheidsfront van alle kapitalisten tegen de arbeidersklasse van de heele wereld gevormd.

Wie daaraan meedoet werkt vóór het kapitaal en tegen de revolutie. Slechts kortzichtigheid of verraad van de vakverenigingen, van de Bolschewiki, van de internationales kunnen leiden tot steun aan Genua.

Weg met de samenzwering der kapitalisten van alle landen tegen de arbeiders, die plaats heeft in Genua!

Op voor de eenheid van het proletariaat, op den grondslag, van de directe alleenheerschappij der arbeidersklasse.

Iets over 't ontstaan der K.A.J. groep en haar orgaan.

Eenige tijd geleden schreven wij een artikel waarin het optreden van „de Zaaier” tegen de toenmalige oppositie duidelijk werd weergegeven. Wij zonden het aan de „Komm. Arbeider”. Het kon echter niet geplaatst worden, en schijnt thans verloren te zijn gegaan.

We hebben er geen copie van en daar we het benodigde materiaal niet meer bezitten, kunnen we dit onze lezers tot onze spijt niet aanbieden. We moeten dus volstaan (of het artikel moet nog terecht komen) met hetgeen een onzer jongeren bijeengegaard heeft. Red.

De voorwaarden voor het ontstaan der K.A.J. groep, werden door de oppositie in „de Zaaier” gevormd. Meer dan twee jaar geleden reeds, moesten eenige oppositieleden zich aaneensluiten om tegen de slechte invloed van de C.P. op „de Zaaier”, op te komen.

Later werd door de uitwerking van een hunner op een grove gemeene manier, (het roeyement werd als *ordevoorstel* „behandeld” en aangenomen) door „de Zaaier”, een zelfstandige groep geprovoceerd (zij hadden intusschen invloed gekregen) die zich met groote moeite in „de Zaaier” poogde te handhaven.

Dit gelukte, totdat de Bloemetjesverkoop voor Rusland kwam (lees stemmenvervang van de „och arme”, kleinburgers voor de C.P.). De groep deed daaraan niet mede en dit niet gehoorzamen aan „Int. discipline” noodzaakte „de Zaaier” af. Amsterdam tot uiting over te gaan.

De manier waarop dit geschiedde, is echter te fraai, om niet weer te geven.

Op de agenda, van de vergadering waarop het roeyement van vijf opposanten tegelijk voltrokken werd, kwam voor als punt 1 „roeyementen”. Op de vergadering zelf werd medegedeeld dat daaronder verstaan moest worden roeyementen voor contributie schuld en roeyementen voor verbreking der Int. discipline.

Hiertegen kwam heftig protest der oppositie; niets hielp echter: „jullie zijn niets beter als de contributiewendelaars. Neen, toch nog anders werden de opposanten behandeld, want verdedigden de anderen zich persoonlijk, tegen hen werd de brutaliteit zoo ver gedreven, dat één van hen, slechts 't woord kon voeren, en over allen tegelijk werd gestemd; 't was immers maar een politiek roeyement.

Een der opposanten had een brief geschreven, waarin gemeld werd dat, wegens ziekte der vergaderingen van „de zaaier” voorloopig niet bezocht konden worden.

Wij laten zonder verder commensaal het schrijven letterlijk afdrucken wat daarop ontvangen werd:

W. K. A'dam, 13-11-'21.

Daar je op onze laatste h.h. verg. niet aanwezig was, deel ik je ter voorkoming van mogelijke verwarring of

vergissing, hierbij mae dat onder het geconvoseerde punt „roeyementen” ook jouw roeyement begrepen was en dat het voorstel tot roeyement door de verg. is aangenomen.

m b gr. de Secr.

K. BEUZEMAKER.

Hierop volgde de officiële oprichting der K. A. J. groep. Direct werd overgegaan tot beleggen van cursusvergaderingen (minstens één per week), met de K. A. beginselen als grondslag.

Het werd echter steeds duidelijker dat tegenover de verderfelijke invloed van „de Zaaier” die zich eens verklaarde met het zoo revolutionaire program der A. J. C., die zich steeds meer aan de vakverenigingstaktiek aanpaste en opkwam voor het eenheidsfront, dat daar tegenover een propaganda voor de K.A. beginselen onder het jeugdproletariaat noodzakelijk werd.

Daarop ontstond „De Baanbreker”. Hopen wij dat de jongeren de juistheid onzer taktiek zullen inzien en ons mede zullen helpen om ook werkelijk Baanbrekers voor het jeugdproletariaat te kunnen zijn.

Waarom bestrijden wij de Komm. Jeugd Internationale.

Een onzer leden sprak onlangs in een onzer cursusvergaderingen, over bovenstaand onderwerp. Wij laten een kort verslag volgen.

„Het komt er voor ons, niet in de 1e plaats opaan, of men er revolutionaire leuzen op na houdt, maar het komt aan op de taktiek. En de taktiek in den klasstrijd kon niet steeds dezelfde zijn. In bloeitijdperken van het Kapitalisme verkregen de arbeiders hun verbeteringen, en was de taktiek op de hervormingen ingericht. In crisistijdperken, waarin van achteruitgang sprake was, moest zij revolutionair zijn.

Thans leven wij in een crisistijdperk zooals in de Kapitalistische productiewijze voorheen onbekend was. Het is in *wezen* een andere, nl. één welke het Kapitalisme niet meer te boven kan komen. Hoogstens kan zij zich nog eenigen tijd handhaven door nieuwe wegen te gaan. Door Internationale overeenkomst. Door voorloopig te trachten geen oorlog te voeren. De 3e Int. en de K.J.I. begrepen hiervan niets. Vooral niet haar „sectie's” in „dit land de C.P. en „de zaaier.” Zij poogden het proletariaat angst in te jagen door hun leus: de oorlog die nadert.”

Ze kunnen dit echter niet volhouden. Want ook Rusland doet thans mede aan de conferentie in Genua, beledigd voor het boven omschreven doel: opbouw van het Kapitaal.

Thans, in deze crisisperiode die het einde van het Kapitalistische stelsel betekent, kan de taktiek dan ook slechts een zuivere revolutionaire zijn.

De Bourgeoisie zou dan ook reeds omvergeworpen zijn als niet de 1e voor-

waarde daarvoor was, de zelfstandigheid van het proletariaat.

Het proletariaat is nog volkomen ondergeschikt aan de Bourgeoisie door haar geloof in de democratie, de leiders, de parlementen, de vakverenigingen.

Ook het jeugdproletariaat is onzelfstandig. Noch de J. G. B., noch „de Zaaier”, noch de Sajo is zelfstandig. Voor het strijden voor *wetten* inzake alcoholisme, kinderuitbuiting, dienstweigeraarsbelangen, enz. is in de 1e plaats, het optreden van enkele personen als onderhandelaars, de leiders en niet het zelfoptreden van het jeugdproletariaat noodzakelijk.

De grondslag voor een zelfstandige jeugdproletariaat is, een revolutionaire, dat is de Kommunistische Arbeiders-taktiek.

Deze is echter niet voldoende. Daarnaast moet de jeugd in *eigen* organisaties die taktiek leeren toepassen. Zij moet een noodzaak hebben om zelf te denken en zelf te handelen.

De Komm. Jeugd Int. heeft haar zelfstandigheid juist opgeheven, en zich onderworpen aan de 3e. Dit komt dan ook voort uit het feit, dat zij de revolutie heeft opgegeven. Zij moet thans voor kapitalistisch Rusland massa's winnen.

De leiders van de 3e., en van de K.J.I. waren bang dat de jeugd zelfstandig zijnde, tegen haar belangen zou handelen. Wat de massa's betreft, daarvan schrijft de „Jugend Internationale” het orgaan van de K.J.I., openlijk dat dit geen communisten behoeven te zijn.

Om de massa te trekken komt zij met hervormingsleuzen, past zij zich aan bij de vakver. taktiek, demonstreert zij te Berlijn tezamen met de Soc. dem. jeugd voor de Republiek. Wil zij een eenheidsfront tegen de Revolutie, een arbeiders-regeering.

Haar verleden kan zij niet geheel verloochenen, en zoo moet zij af en toe nog 'n revolutionaire leus aanheffen.

Dit alles brengt groote verwarring. Niet bij ons, maar in haar eigen rijen. Het orgaan van „de Zaaier” b.v. verkeert in deerniswekkende toestand.

Op het eene blad vindt men leuzen als: „fabrieken bezetten, algemeene werkstaking, Revolutie, op voor de Rode Vak Int., op het andere blad, wordt lid van de vakver., welke doet er niet toe, maar liefst van het N.A.S., op voor het eenheidsfront, productief werk of vol loon.

De Komm. Jeugd Int. heeft de Revolutie verraden.

Zij wil geen zelfstandig jeugdproletariaat.

Wij in de 1e plaats.

Zij wil het parlementarisme.

Wij bestrijden het.

Zij wil de vakverenigingen behouden.

Wij hen vernietigen.

Zij wil een eenheidsfront met de reformisten en een arbeidersregeering.

Wij een eenheidsfront van Kommunisten, dat is de K.A. Internationale en de proletarische dictatuur.

Daarom werpen wij de K. J. I. den handschoen toe.

DE BAANBREKER

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Jeugdgroep (K. A. J.) A'dam

Redactie- en Administratie-adres:
VROLIKSTRAAT 271 - AMSTERDAM

Dit blad kan voorloopig slechts eens per 2 maanden verschijnen, daar het financieel alleen door de jonge proletariërs van de K.A.J.-groep gedragen wordt.

Abonnement bij vooruitbetaling f 0.70 per jaar franco.
Propaganda-nummers 6 cent.

Het Paasch-congres der K. A. P.

Het Paasch-congres van de Komm. Arb. Partij heeft belangrijke besluiten genomen na uitvoerige en grondige discussies, waarbij in het algemeen over de hoofdzaken weinig of geen meeningsverschil bleek te bestaan.

Het voornaamste is wel, dat van dit congres af, de vakverenigingsvraag voor de K.A.P.-ers niet meer een zuiver-theoretische zal zijn. Besloten toch werd, de vakverenigingen te verlaten, tenzij dit door verplicht lidmaatschap o.d. onmogelijk zou zijn. Aldus zullen wij krachtiger staan in onzen strijd tegen de vakvereniging: het zal zelfs niet den *schijn* wekken van een poging tot van binnen-uit-vreten (cel-taktiek dus, die toch moet mislukken).

De oprichting van Arbeiders-Bonden zal in geen een deele overhaast worden. Wij hebben geen haast. Wij wachten ook daarmee onzen tijd af; is die gekomen, d.w.z. dringt de idee van den Arbeiders-Bond in de hoofden van de proletariërs door, dan zullen wij dat tijdstip weten te beoordeelen. Voorloopig hebben wij nog geen bedrijfs-organisatie-tijes van K.A.-leden alleen noodig.

Tot voorloopige aansluiting bij de in Essen opgerichte 4e Internationale werd besloten, — eenstemmig. Nader zal hierover gecoördineerd worden op een bijzonder congres, nadat eerst de stellingen van de Komm. Arb. Internationale door de leden der K.A.P. aan een oordeel zullen zijn onderworpen.

De afgevaardigden naar het Internationaal Congres deden ook mededeelingen over de geschillen in de Duitse Partij, — welke voornamelijk loopen over de houding welke de Arbeiders-Bonden in loonstrijden zullen hebben aan te nemen.

Ook voor de jeugd nam men — nadat wij in de gelegenheid waren gesteld ons standpunt te verdedigen — besluiten, de jeugdbeweging als afzonderlijke beweging zou volgens het congres onnuttig zijn: één gesloten strijdfront van jongere en oudere proletariërs — zij 't ook met jeugdafdelingen binnen de partij — werd nuttig geacht. Wij kunnen het hiermee niet eens zijn, en verwijzen naar het artikel „Jeugd en klasstrijd” hieromtrent in dit nummer.

Een program werd aangenomen, behoudens goedkeuring door de leden.

Voor alle functionarissen (bestuursleden, redactie) kwamen andere in de plaats.

Het was een uitmuntend congres, waar de K.A.-gedachte steeds de leidende was.

„Een kleine Waarheid,” Een groote Onwaarheid.

De Zaaier-leiding valt, bij de bestrijding, onzer groep, niet haar *beginselen*, haar *taktiek* aan, maar levert in haar krant van Mei een stukje „Een kleine waarheid” waarin allerlei leugens worden verteld, over het werk van een onzer leden, waarmee dan gepoogd wordt, de aandacht van de principiele verschillen, af te leiden.

Wat betreft de „bijeenschraping van familie en kennissen voor de vorming van de K.A.J.”, waarover geschreven wordt, verwijzen wij naar het artikelje „Ontstaan K.A.J. enz. in No. 2 van de Baanbreker. Verder worden volgende opmerkingen gemaakt over 't optreden, van onze afgev. naar stakende nageljongens (zie inzake staking No. 1 Baanbreker). „Hij trachtte de jongens op *vakver.-methode* door hem reeds vervloekt te organiseeren, maakte *steunlijsten*, nog verderfelijker *voor dit doel* en trachtte de *leiding* van dezen strijd te voeren in plaats vol „idealisme” te zeggen dat zij zich zelf maar moesten leiden en bevrijden. Zijn pogingen faalden en de jongens kwamen bij Rosseau terecht, terwijl het eind was, dat zij weer aan 't werk trokken tegen het verlaagde loon”. Wat is echter de waarheid? Onze afgev. *waarschuwde* tegen de vakorganisatie en haar leiders, o.a. Rosseau. „Hun strijd had alleen waarde, wanneer ze probeerden de nageljongens van andere bedrijven, daarin te betrekken, door middel van een Openbare vergadering te A'dam, waar wij onze *beginselen* zouden kunnen uiteenzetten. Ze moesten echter *zelf* de zaak in handen houden”. Daarom werd een comité uit hun midden benoemd, en steunlijsten *voor het beleggen van de vergadering*, gemaakt. Leg hiernaast, nu lezers, bovenstaand citaat, en ge zult het met den titel van ons stukje eens zijn.

Bovendien kunnen we hieruit tevens weder leeren waar de onze en de andere taktiek, in praktijk heen leiden.

Onze strijdwijze zou, indien de jongens niet door de vakver. methode van hun zelfbewustzijn beroofd waren, tot een

zelfstandige aktie, van anderen op, geleid hebben, de taktiek van de Zaaier-leiding die toegepast werd, het loopen naar den vakver. leider, voerde naar de nederlaag. En dit laatste wordt door hen zelf zonder meer neergekalkt. Het wordt hoog tijd dat de Zaaier-leiding en haar taktiek door het jeugdproletariaat onmogelijk wordt gemaakt.

De Russische K. A. P.-ers.

In Rusland staan niet alle communisten aan de zijde der bekende leiders. Binnen de groote partij wordt er door zeer groote groepen, die *vertegenwoordigd* worden door enkele leiders als Kollontai, Stjapnikof, enz. oppositie gevoerd. Velen dezer menschen zijn reeds uit de partij verwijderd; anderen, zooals bovengenoemden doen al hun best, dat lot te ontgaan door zoo gematigd mogelijk op te treden.

Daarnaast werkt echter in Rusland een groep, die volkomen op het Komm. Arb. standpunt staat. Met voortdurend levensgevaar moeten de leden illegaal (= onwettig, geheim) werken. Manifesten, enz. worden vermenigvuldigd, in 't geheim verspreid. Contact met de kameraden van West- en Midden-Europa is reeds verkregen.

De eerst-genoemde, de z.g. „Arbeiders-oppositie” is een oppositie van leiders tegen leiders.

De tweede beweging is een zuiver-kommunistische arbeidersbeweging, van onderop ontstaan, wars van het opportunisme der 3e Internationale, vasthoudend aan dat, wat we door de revolutie geleerd hebben.

We laten hier enkele passages (volzinnen) uit een tweetal der manifesten van deze laatste K.A.-groep volgen.

„... door de konferentie van Genua wil men (de Russische regeering) de onverenigbare tegenstellingen tusschen proletariaat en kapitalisme, tusschen uitgebuiten en uitbuiters gewelddadig overbruggen. Afgezien van de oogenblikkelijke crisis die 't kapitalisme moet doormaken, wordt Rusland, dank zij 't diplomatisch spel van zijn regeerders, in elk geval het offer van de internationale bourgeoisie, en voorwerp van een ongekende uitbuiting.

„Heb jullie nog niet bemerkt, kameraden, hoe men jullie het eenheidsfront met de zelfde sociaal-patriottische spitsvondigheden zoekt te verzoeten, als dat tot dusver met ieder bedrog tegenover